

[Fogh Rasmussen]

ligger, og så kan vi da lige så godt afvente revisionserklæringen, før vi gør denne sag færdig i folketinget og i folketingets finansudvalg. Det er i hvert tilfælde uklart for os, hvad det er, der gør, at det har sådan en hast. Efter de oplysninger, der foreligger for os, er der ikke nogen akutte forhold, der gør, at forretningerne i de selskaber, der er berørt af dette, ikke uforstyrret kan føres videre, selv om vi udsætter behandlingen af dette aktstykke, indtil revisionserklæringerne foreligger.

Vi har den opfattelse, at det er en ulykkelig situation, hvis enkelte lejere skal blive økonomisk berørt af det tab, som måtte blive påført dem som følge af de dispositioner, der er foretaget, og jeg kan da sige, at hvis en sådan situation opstår, bør man drøfte, hvordan den kan klares, men det er vores opfattelse, at sådan som det ligger, kan vi ikke støtte beslutningsforslaget.

Pelle Voigt (SF):

Det udgangspunkt, SF har haft for at arbejde med denne sag, har fra begyndelsen været et ønske om at sikre lejerne mod et økonomisk tab, samtidig med at vi bevarede og forbedrede de almennyttige boligselskaber, som er en af de få chancer, vi har for at få byggeriet i gang igen her i landet.

I sagens forløb er der kommet mange ubehagelige ting frem. Vi fik først at vide, at lejerne ikke ville blive berørt af konkurser i KAB og DAB, og var egentlig af den opfattelse, at hvis det var tilfældet, var der vel ikke noget forgjort i at lade disse administrationselskaber gå konkurs. Men så viste det sig senere, specielt i KABs tilfælde, at lejerne ville blive aldeles alvorligt berørt. Ca. 35.000 lejere kunne risikere hver at miste ca. 4.000 kr. på grund af nogle uansvarlige økonomiske dispositioner, som disse lejere ikke selv havde haft nogen som helst mulighed for at få indflydelse på. Det skyldes, at de boligselskaber, vi her taler om, ikke bare har været administrationselskaber oprettet af lejerne, men gennem lang tid har været en slags enevældige overbygninger på de enkelte selskaber, som har været i stand til helt uden lejerkontrol at træffe forskellige dispositioner.

Derfor var SFs betingelse for at gå ind og støtte en garantiordning af denne art, at der skete en omfattende demokratisering af forholdene i de almennyttige boligselskaber, at

lejerne fik flertal i ledelsen, og at det blev gennemført hele vejen gennem systemet.

Vi har konstateret med stor tilfredshed, at boligselskabet KAB har valgt at gennemføre en sådan demokratisering; det hilser vi velkommen. Vi har på den baggrund sagt, at vi naturligvis vil støtte en gennemførelse af en garantiordning til støtte for KAB.

Til gengæld har vi helt fra begyndelsen af denne sag haft reservationer i forhold til at give garantier til det andet store boligselskab, som er indblandet i denne sag, nemlig DAB, der ikke alene har nægtet at gennemføre en demokratisering, men som oven i købet, stillet over for dette krav, erklærede, at man slet ikke behøvede garantien, fordi selskabets eksistens og lejerne pengepung ikke var berørt af, om garantien blev givet eller ej.

SF mener på baggrund af det, der er sket, at der er al mulig grund til at sikre KAB med den struktur, der nu er gennemført dér, og få det videreført som et effektivt almennyttigt boligselskab. Det er vigtigt, at der kommer en garantiordning igennem nu, så lejerne ikke skal svæve i fortsat uvished, men vi kan fortsat ikke se nogen grund – ud over eventuelle politiske grunde, som andre partier måtte have – til at støtte DAB.

Det lader jo til, at vi her står over for en kanonbådspolitik fra DABs og Handelsbankens side med KABs lejere som gidsler. Hvis sagen kommer derhen, at der ikke er andet at gøre end at give garantien, som den foreligger nu, hvis DAB kan pilles ud, vil vi støtte forslaget i finansudvalget, ikke mindst fordi boligministeren har stillet en serie ændringsforslag i finansudvalget, som sikrer, at sagen bliver fuldt opklaret, og at selskaberne vil være solvente, efter at garantien er givet. Vi mener, det er helt afgørende, at usikkerheden blandt lejerne om denne sag bringes til ophør hurtigt.

Glensgård (FP):

Nu kender vi jo boligministeren, som med et venligt ord kunne betegnes som Billy Smart, boligministeren, som altid er klar til at slå ud med hånden og sige: det går nok, når man er inde i politiske problemer. Ingen har hørt boligministeren i denne sag sige: det går nok, for boligministeren er godt klar over, at denne sag er mere ulden end nogen